

Η κα ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΟΥ μας μίλησε κιάλια για το βιβλίο της:

- Γιατί χρειάστηκε να γράψετε κι ένα τέταρτο βιβλίο για το Βυζάντιο;

«Υστερα από τα τρία βυζαντινά μυθιστορήματα που έγραψα και έχοντας ταξιδέψει μέσα στο χρόνο εκείνο τον βυζαντινό, αισθανόμουν την ανάγκη να δώσω μυθιστορηματικά τις πενήντα επτά ημέρες της πολιορκίας της Βασιλεύουσας έως την Αθώσα, με όλη βέβαια τη θλιβερή διαδρομή της παρακμής του Βυζαντίου, αθλή και την οδυνηρή περιπέτεια του Ελληνισμού μετά τον όλεθρο.

Είναι ένα πηλάτυ μυθιστόρημα που δίνει λεπτό προς λεπτό τα οδυνηρά γεγονότα της πολιορκίας με ημερολογιακή σειρά, όπως

ΤΟ ΝΕΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ

ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΟΥ-ΠΟΘΟΥ

τη βρήκα στους αυτόπτες χρονολογράφους.

Όμως πέρα από τα ίδια τα γεγονότα, βρήκα τις προφητείες τις παλιές, αυτές που επαληθεύτηκαν μία μία στις τραγικές εκείνες ημέρες».

Ένα κομμάτι από μένα

- Ποιο είναι το κόστος ενός τέτοιου μυθιστορήματος;

«Μου κόστισε πολλή ψυχική αυτό το μυθιστόρημα, και λέω, ένα κομμάτι του εαυτού μου έμεινε για πάντα εκεί, σ' εκείνους τους τραγικούς πολιορκημένους, σ' εκείνον το βασανισμένο λαό, που θυσιάστηκε μαζί με το μαρτυρικό αυτοκράτορά του, τον εγκαταλειμμένο από θεό και ανθρώπους. Και έτσι ολοαίματοι, λαός και αυτοκράτορας, πέρασαν στις διαστάσεις του θρύλου, έγιναν σύμβολο στη συνείδηση του Γένους, σύμβολο της οικουμένης στον αιώνα».

- Πώς έρχεται στον αναγνώστη όλο αυτό το υλικό;

«Το οδυνηρό αυτό ιστορικό υλικό το πέρασα μέσα από τη βίωση της Μιας Συνείδησης, της Μιας μοναχικής κραυγής, αυτής

του νεαρού πολεμιστή από τη Λήμνο, του ήρωά μου, του σημαδεμένου με τον κύκλο της ώρας στο μέτωπο, που φέγγει και ματώνει σαν προφτεία.

Η ανθρώπινη περιπέτεια του, που είναι μια μοίρα δεμένη με τη μοίρα της Βασιλεύουσας, είναι ο δικός μου μύθος, η δική μου εκδοχή της ιστορίας, το πάθος και το ρίγος της ψυχής και το θαύμα που δεν έγινε και ο θρύλος του μαρμαρωμένου βασιλιά που περιμένει στην αγρυπνία των ψυχών, με το σπαθί στο χέρι περιμένει την καινούργια προφτεία».

Στους ματωμένους δρόμους της Βασιλεύουσας

«... Την αποχαιρετούσα πια. Την Πόλη των δακρύων μου. Την ερασμία. Την αποχαιρετούσα.

Η μεγάλη σφαγή, η άγρια είχε κοπάσει. Τώρα, μόνον εκείνος, ο μνησίκακος, μπορούσε να διατάζει το φόνο. Ο όφις ο ύπουλος. Και είτε από εκδίκηση είτε γιατί φοβότανε ακόμα τους αντρωμένους, ζήτησε όλους τους ευγενείς και τους στρατηγούς του Παλαιολόγου, και έναν έναν τους

Αριστούργημα τέχνης αλλά και σημείο αναφοράς της ακμής του Βυζαντίου, η Αγία-Σοφία, παραμένει και σήμερα μια μεγάλη προσδοκία του Ελληνισμού και της Ορθοδοξίας.

εξολόθρευσε μαζί με τα παιδιά τους, μην πάει και του τη φέρουνε πιασπληατα, τόσο πολλύ τους έτρεμε ακόμα, τόσο μισούσε το αθλοτινό τους μεγαλείο. Και όσους κακόμοιρους, από το δύστυχο λαό, γλιτώσανε, εκείνους τους ελάχιστους, τους συγχώρεσε, είπε, και μπορούσανε να πάνε στα σπίτια τους να συνεχίσουνε τη ζωή τους. Ο αθαζόνας. Τι ύβρις!

Και τριγύριζα στους δρόμους της καταπατημένης Βασιλεύουσας, άγνωστος και ανώνυμος, με το φόβο μην κάποιος με αναγνωρίσει και με καταδώσει.

Τα βήματα με φέρανε ψηλά, στην πύλη του Αγίου Ρωμανού. Ηθελα να την αποχαιρετήσω, να την ιδώ ξανά, να αισθανθώ το ρίγος της ορμής επάνω στο νεκρό μου σώμα, το ρίγος της αντρειοσύνης μας. Και έψαχνα σαν τον τρελό στο τρέμισμα του

αγέρα να βρω τον κραδασμό από την ψυχή του αυτοκράτορα, από την τελευταία κραυγή του...

Εδώ... εδώ, στο σημείο αυτό έπεσε μονολογούσα παραλοισμένος, εδώ... εδώ, σ' αυτές τις πέτρες επάνω, σε αυτό το χορτάρι και το άγγιζα τρέμοντας και το καταφιλούσα. Ωσπου έπεσα ολόσωμος επάνω στη γη, στο σημείο εκείνο το ακριβές -πίσω από την καστρόπορτα και δίπλα στο γκρεμισμένο εσωτοίχιο του πύργου- έπεσα ο άμοιρος επάνω στο αίμα του, που ήτανε χλωρό ακόμα και μου μιλούσε «δεν πέθανα, μου έλεγε, μην κλαις, εκεί στο χρόνο το μαρμαρωμένο βρήκα ξανά το ματωμένο μου σπαθί και περιμένω... εκεί, στην αγρυπνία των ψυχών...».

Μια ομίχλη μέσα στο μυαλό μου, και πετάχτηκα απάνω. Ήτανε ο Παλαιολόγος που μου μιλούσε ή τρελαινόμουν;